

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w G. - II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Agnieszka Kucińska - Stanny

Protokolant: sekr. sąd. Anna Kulczyk

przy udziale Prokuratora Karoliny Neumann

po rozpoznaniu w dniu 25.09.2019r. sprawy karnej

T. N. - urodz. (...) w m. N., syna H. i K. zd. G., obywatelstwa polskiego, pesel (...), niekaranego, zam. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 maja 2018 roku ok. godz. 18:40 w okolicy miejscowości W., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc drogą powiatową nr (...) z kierunku miejscowości M. w kierunku miejscowości W., poza obszarem zabudowanym, samochodem osobowym M. (...), (...) o nr rej. (...) nie zachował nakazanej przepisami ostrożności podczas prowadzenia pojazdu poprzez jazdę z prędkością w granicach 115-132 km/h, co jest prędkością wyższą niż administracyjnie obowiązująca w miejscu zdarzenia, tj. 90 km/h, gdzie w przypadku wystąpienia stanu zagrożenia bezpieczeństwa wywołanego przez sarnę nie miał możliwości całkowitego wytracenia prędkości zanim przemieścił się poza jezdnię, gdzie uderzył w słupek tablicy (...), wiatę przystanku autobusowego, pnie rosnących drzew, co doprowadziło do wywrócenia pojazdu, a następnie obrażeń ciała uczestników zdarzenia, gdzie obrażenia ciała pasażerki pojazdu J. G. w postaci zmiążdżenia kończyny górnej prawej w zakresie ręki i przedramienia z oskalpowaniem skóry i jej ubytkami, zmiążdżeniem mięśni, rozerwaniem ścięgien i złamaniem kości oraz stłuczenie głowy ze wstrząśnieniem mózgu i przejściowym dwojeniem obrazu spowodowało naruszenie czynności/funkcji narządu ruchu i centralnego układu nerwowego - w tym wzroku, na okres powyżej 7 dni w znaczeniu art. 157 § 1 kk, a to z kolei wyczerpuje znamiona wypadku komunikacyjnego,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

ORZĘKA

1. Oskarżonego **T. N.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, to jest występku z art. 177 § 1 kk i za to, na tej podstawie, wymierza mu karę 8(ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesza warunkowo na okres 1 (jednego) roku próby.
3. Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej J. G. kwoty 5000 zł (pięć tysięcy złotych) – tytułem częściowego zadośćuczynienia.
4. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. G. kwotę 1020 zł (jeden tysiąc dwadzieścia złotych) – tytułem zastępstwa procesowego.

5. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w toku postępowania w wysokości 2.200,02 zł (dwa tysiące dwieście złotych 02/100).

II K 522/19

UZASADNIENIE

W dniu 28 maja 2018r. w godzinach późno popołudniowych oskarżony T. N. wraz z (...) – letnią córką znajomych wyjechał z miejscowości G. w kierunku G. samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...). Był trzeźwy. Po przejechaniu kilkunastu kilometrów do kierującego zadzwoniła jego żona. Wówczas T. N. powiedział jej, że jedzie do G.. Następnie zadzwoniła po raz kolejny. Doszło między nimi do sprzeczki. Następnym telefonów od żony oskarżony już nie odbierał. Był zdenerwowany. Podjął decyzję o zawróceniu z drogi na wysokości miejscowości M.. Poruszał się z prędkością ok. 130 km/h, drogą powiatową nr (...) w kierunku miejscowości W.. W pewnej chwili przed miejscowością, na zakręcie drogi prowadzącej w dół pojawiła się sarna. Oskarżony, chcąc uniknąć zderzenia ze zwierzęciem wykonał manewr omijania jej. Przemieścił się poza jezdnię. Tam uderzył w słupek tablicy (...), następnie w wiatę przystanku autobusowego i w pnie rosnących opodal drzew. Tył pojazdu stracił przyczepność. Doprowadziło to do wywrócenia się pojazdu.

(dowód: wyjaśnienia T. N. –k. 92-93

Zeznania J. G. – k. 154-155, 18

Protokół oględzin miejsca wypadku z dokumentacją fotograficzną – k. 6-7, 40

Protokół oględzin pojazdu – k. 8-9

Szkic miejsca wypadku – k. 45

Protokół badania stanu trzeźwości – k.4

Opinia z badań wypadku drogowego – k. 57-64)

W wyniku wypadku pokrzywdzona J. G. doznała obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157§1 kk, w postaci zmiążdżenia kończyny górnej prawej w zakresie ręki i przedramienia z oskalpowaniem skóry i jej ubytkami, zmiążdżeniem mięśni, rozerwaniem ścięgien i złamaniem kości oraz stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu i przejściowym dwojeniem obrazu. Spowodowało to naruszenie czynności/funkcji narządu ruchu i centralnego układu nerwowego - w tym wzroku pokrzywdzonej. Ponadto doznała ona złamania kości nosa bez przemieszczenia odłamów oraz ran szarpanych uda lewego.

(dowód: opinia sądowo – lekarska – k.22 – 23, 80

Dokumentacja medyczna – k.15, 77)

Biegły, sporządzający opinię z przebiegu wypadku drogowego we wnioskach opinii stwierdził, że jeżeli w dniu wypadku przed miejscem zdarzenia, przy drodze (...), nie było znaku drogowego A-18b „dzikie zwierzęta”, to przyczyną zaistnienia tego wypadku było nieoczekiwane wkroczenie na jezdnię dzikiego zwierzęcia. Natomiast do zaistnienia tego zdarzenia przyczyniło się nieprawidłowe postępowanie kierującego pojazdem M., polegające na rozwijaniu prędkości jazdy większej niż administracyjnie dopuszczalna na danym odcinku drogi, czym pozbawił się on możliwości uniknięcia przemieszczenia pojazdem poza jezdnię, a tym samym zaistnienia tego wypadku. Gdyby bowiem poruszał się z dozwoloną prędkością, tj. 90 km/h, to nawet w przypadku utraty panowania nad pojazdem, miałby możliwość całkowitego wytracenia prędkości zanim przemieściłby się poza jezdnię, a tym samym uniknąłby uderzenia w słupek tablicy (...) i w wiatę przystanku oraz pnie rosnących tam drzew. O ile natomiast w dniu wypadku przed miejscem

zdarzenia znajdował się znak drogowy „dzikie zwierzęta” (widoczny na archiwalnych zdjęciach z internetowego systemu S. V.), to jedyną przyczyną zaistnienia przedmiotowego wypadku było nieprawidłowe postępowanie T. N..

(dowód: opinia z badania wypadku drogowego – k.64)

Oskarżony T. N. nie był wcześniej karany sędownie. Pracuje zawodowo i posiada na utrzymaniu żonę i córkę.

(dowód: karta karna –k. 87

dane o podejrzanym – k.94)

T. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Stwierdził, że nie czuje się winnym zaistniałego zdarzenia, bo „nie spodziewał się, że ta sarna wyskoczy na jezdnię na samym łuku drogi”. Podał, że chciał ją ominąć, lecz tył pojazdu stracił przyczepność.

(dowód: wyjaśnienia T. N. – k.93)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do braku jego winy w zaistniałym zdarzeniu. Przeczą temu zeznania pokrzywdzonej oraz treść opinii z badania wypadku drogowego.

Za prawdziwe, a także wiarygodne Sąd uznał zeznania małoletniej J. G.. W trakcie postępowania przygotowawczego kilkakrotnie składała ona zeznania, których treść potwierdziła przed Sądem. Jej zeznania są jasne, logiczne i w plastyczny sposób przedstawiają przebieg całej jazdy z T. N., telefony o d jego żony, zdenerwowanie kierującego, jego decyzje o zawróceniu oraz drogę powrotną. Świadek podała także powód, dla którego w jej pierwszej relacji nie znalazło się stwierdzenie o konkretnej prędkości, jaka na liczniku M. zaobserwowała w chwili zderzenia z sarną. Zdaniem Sądu nie ma powodu, by wątpić w prawdziwość także tej części relacji, tym bardziej, że już w kolejnym zeznaniu w sposób jednoznaczny wskazała prędkość 130 km/h. Taką też maksymalną prędkość wyliczył biegły dla pojazdu oskarżonego w chwili wypadku na podstawie oględzin miejsca zdarzenia oraz zawartej w aktach dokumentacji tego dotyczącej w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku i szkicu miejsca wypadku.

W ocenie Sądu, także tym dokumentom należało przyznać przymiot wiarygodności. Protokół oględzin miejsca wypadku i samochodu oskarżonego oraz szkic stanowią uzupełnienie do relacji źródeł osobowych i łącznie z nimi dają jednolity obraz zaistniałych zdarzeń.

Także opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadku drogowego jest jasna i zupełna, nie wymaga uzupełnienia, czy sporządzenia na okoliczność wypadku kolejnej. Została sporządzona przez osobę o odpowiednim wykształceniu, kompetencjach i doświadczeniu zawodowym.

Ponieważ, jak to słusznie zauważył biegły, na szkicu miejsca wypadku nie został naniesiony znak drogowy A-18b „dzikie zwierzęta”, o którym wspomniał biegły w swej opinii, jako o obecnym na drodze znaku w archiwalnej wersji G. M., Sąd uznał, że istotnie znaku tego na drodze nie było. Tym samym przyjął wersję wydarzeń korzystną dla oskarżonego T. N., wynika z niej bowiem, że postępowanie jego przyczyniło się jedynie do zaistnienia wypadku ze względu na rozwiniętą przez niego nadmierną prędkość.

Sąd uznał za jasne i pełne opinie sędowo – lekarskie dotycząc odniesionych przez pokrzywdzoną obrażeń. Zostały one sporządzone w oparciu o dokumentację z leczenia szpitalnego pokrzywdzonej oraz przez osoby o odpowiednim przygotowaniu zawodowym i doświadczeniu.

Nie budzi wątpliwości także fakt, że oskarżony nie był pod wpływem alkoholu (k.4).

W ocenie Sądu, analiza zgromadzonego materiału dowodowego w zestawieniu z lekturą przepisów prawa drogowego, nie pozostawia wątpliwości, że T. N. dopuścił się występku z art. 177§1 kk, bowiem w dniu 28 maja 2018 roku ok. godz. 18:40 w okolicy miejscowości W., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc drogą powiatową nr (...) z kierunku miejscowości M. w kierunku miejscowości W., poza

obszarem zabudowanym, samochodem osobowym M. (...), (...) o nr rej. (...) nie zachował nakazanej przepisami ostrożności podczas prowadzenia pojazdu poprzez jazdę z prędkością w granicach 115-132 km/h, co jest prędkością wyższą niż administracyjnie obowiązująca w miejscu zdarzenia, tj. 90 km/h, gdzie w przypadku wystąpienia stanu zagrożenia bezpieczeństwa wywołanego przez sarnę nie miał możliwości całkowitego wytracenia prędkości zanim przemieścił się poza jezdnię, gdzie uderzył w słupek tablicy (...), wiatę przystanku autobusowego, pnie rosnących drzew, co doprowadziło do wywrócenia pojazdu, a następnie obrażeń ciała uczestników zdarzenia, gdzie obrażenia ciała pasażerki pojazdu J. G. w postaci zmiżdżenia kończyny górnej prawej w zakresie ręki i przedramienia z oskalpowaniem skóry i jej ubytkami, zmiżdżeniem mięśni, rozerwaniem ścięgien i złamaniem kości oraz stłuczenie głowy ze wstrząśnieniem mózgu i przejściowym dwojeniem obrazu spowodowało naruszenie czynności/funkcji narządu ruchu i centralnego układu nerwowego - w tym wzroku, na okres powyżej 7 dni w znaczeniu art. 157 § 1 kk, a to z kolei wyczerpuje znamiona wypadku komunikacyjnego.

W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości.

Sąd, na podstawie art. 177§1 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; której wykonanie, na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk zawiesił warunkowo na okres 1 roku próby.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył brak zachowania ostrożności podczas jazdy w miejscu zalesionym, gdzie mógł się spodziewać jeśli nie zwierząt to ludzi czekających w wiacie przystanku na przyjazd autobusu. Do okoliczności łagodzących - brak wcześniejszej karalności oskarżonego.

W sytuacji szkody na osobie, na podstawie art. 46§1 kk, Sąd zasądził od oskarżonego T. N. na rzecz małoletniej pokrzywdzonej J. G. kwotę 5000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, mając na względzie stopień odniesionych przez pokrzywdzoną obrażeń i jednocześnie fakt konieczności podejmowania przez nią dalszej rehabilitacji.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 626§1 kpk i art. 627 kpk obciążając nimi oskarżonego ze względu na fakt posiadania stałych dochodów, w tym kosztami poniesionymi przez oskarżyciela posiłkowego z tytułu zastępstwa procesowego.